

Nurinasta iloiseen palveluun Ap.t. 6:1-7

1. Niinä päivinä, opetuslasten joukon kasvaessa, hellenistit alkoivat **nurista** heprealaisia vastaan siitä, että heidän leskiään **syrijittiin** päivittäisen **avustuksen** jaossa.

2. Silloin ne kaksitoista kutsuivat koolle opetuslasten joukon ja sanoivat: "Ei ole sopivaa, että me **ruoan jakelun vuoksi lyömme laimin Jumalan sanan.**

3. **Valitkaa** siis keskuudestanne, veljet, seitsemän miestä, joista on **hyvä todistus** ja jotka ovat **täynnä Henkeä ja viisautta**, niin me **asetamme heidät tähän tehtävään.**

4. Me itse tahdomme **pysyä rukouksessa ja sanan palveluksessa.**"

5. Tämä puhe oli kaikkien koolla olevien mieleen. He valitsivat Stefanoksen, miehen, joka oli täynnä uskoa ja Pyhää Henkeä, ja Filippoksen, Prokoroksen, Nikanorin, Timonin, Parmenaksen ja Nikolaoksen, antiokialaisen käännynnäisen.

6. Nämä tuotiin apostolien eteen, ja apostolit **rukoilivat ja panivat kätensä heidän päälleen.**

7. **Jumalan sana levisi ja menestyi.** Opetuslasten määrä kasvoi Jerusalemissa suuresti, ja myös suuri joukko **pappeja tuli uskolle kuuliaisiksi.**

Nurina seurakunnassa

Onko sinulla ollut kiusausta nurista omassa seurakunnassasi? Keihin nurina sinun mielessäsi on kohdistunut? Mikä tai kuka on nurinasi takana? Miten mielestäsi vialla olevia asioita pitäisi korjata? Millaiset seuraukset voi olla sillä, jos kritiikin aiheista vaietaan tai ne pyyhitään maton alle? Mikä tehtävä organisoinnilla on ongelmien ratkaisemisessa? Miten armolahjat löytyvät seurakunnassa ja miten ne saadaan asetetuksi oikeille paikoilleen toteuttamaan seurakunnan päätehtävää?

Diabolos ja seurakunta

Kaikkiin näihin hyvinkin käytännöllisiin kysymyksiin antaa valoa tämän kertainen jaksomme Apostolien tekoja. Koko kirjan yhtenä selkeänä juonteena on Sielunvihollisen hyökkäykset seurakuntaa vastaan ja se miten Pyhän Hengen johtama seurakunta ne voitti. Sielunvihollisen eräs nimistä Diabolos tarkoittaa erilleen heittäjää. Hänen strategiansa on halki kirkkohistorian ollut kylvää hajaannusta Kristuksen omien keskuuteen. Hän tietää, ettei hän kykene seurakuntaa tuhoamaan, mutta silti kylvämällä kaikenlaista epäsopua, hän kykenee heikentämään seurakunnan todistustehtävää maailmassa. Usein se tapahtuu väärin oppien levittämisen muodossa, mutta vielä paljon useammin ajamalla käytännön kysymyksissä uskovien napit toisiaan vastaan.

Siksi on erittäin tärkeätä, että heti alkuun, kun nurinaa jostain syystä alkaa esiintyä, asioihin tartutaan nopeasti. Asiat pitää nostaa pöydälle, jotta ne voitaisiin menestyksellisesti käsitellyksi. Jos niin tehdään, tuloksena on syvenevä ja vahvistuva yhteys, jonka seurauksena evankeliumi pääsee entistä vapaammin leviämään seurakunnan ulkopuolelle.

Jaksomme ongelma oli pohjimmiltaan siinä, että Sielunvihollinen oli onnistunut kääntämään apostolit tekemään sellaista, mihin heidän armolahjavarustuksensa ei riittänyt. Meidän suurena kiusauksenamme on tehdä sellaisia asioita, joihin Jumala ei ole meitä kutsunut ja johon meillä ei ole tarvittavia kykyjä. Apostolitkaan eivät olleet tuhattaitureita. Heidän armolahjansa oli Sanan julistuksessa ja rukouspalvelussa, mutta ei diakonisessa palvelussa. Siihen tarvittiin toisenlaisilla armolahjoilla

varustettuja ihmisiä ja oikeaa organisointia. Pyhä Henki käytti uudelleen-organisointia voittamaan särön seurakuntayhteydessä.

Meille on erittäin tärkeätä tiedostaa omat armolahjamme. Samalla meidän tulee pyrkiä tuntemaan myös muiden kyvyt ja lahjat, jotta voisimme suositella ja valita heidät juuri heille sopiviin tehtäviin seurakunnan rakentamiseksi.

Tarpeisiin vastaava seurakuntajärjestys

Luvun kuusi alkujakeet kuvaavat ensimmäistä organisointia seurakunnassa. Uusi testamentti sisältää yleisperiaatteet siitä, millainen seurakunnan järjestyksen tulee olla, mutta ei mitään yksityiskohtia. Ne saavat vaihdella olosuhteista riippuen. Vain se, mikä on muuttumatonta, on ilmoitettu. Jaksomme kuvaama järjestäytyminen ei ollut lopullinen tai täydellinen. Se pyrki vastaamaan välittömiin tarpeisiin.

Tuossa vaiheessa uskovien määrä oli lisääntynyt jo vähintään kymmenen tuhannen määrään, joten apostolien oli mahdotonta enää henkilökohtaisesti tuntea kaikkia jäseniä. Jouduttiin turvautumaan vaalimenettelyyn, jossa oli kysymys sellaisten ihmisten etsimisestä, jotka kykenisivät hoitamaan annetut tehtävät. Lisäksi heidät piti asettaa julkisesti hoitamaan palvelustaan. Valinta edellytti armolahjojen tunnistamisen ja sen julkisen tunnustamisen.

Organisoinnin syy (1)

Juutalaisista muodostunut Jerusalemin seurakunta jakautui arameaa puhuviin heprealaisiin ja kreikkaa puhuviin hellenisteihin jäseniin. Molemmat olivat juutalaisia, mutta erottuivat toisistaan selvästi kieleltään ja ajattelutavaltaan. Apostolit suorittivat avustusten jaon seurakunnan köyhille jäsenille. Kreikkaa puhuneita leskiä tässä avustustoiminnassa joko laiminlyötiin tai he kokivat tullessa laiminlyödyiksi. Siksi seurakunnan toiminta tuli järjestää uudelleen.

Eripuraisuus ja lahko

Apostolien teot eivät suinkaan tarjoa kuvaa täydellisestä tai synnittömästä alkuseurakunnasta. Ihmisiä toisistaan erottavat väliseinät vaikuttivat edelleen. Kuitenkin kaikenlaiset esimerkiksi kielestä, kansallisuudesta, koulutustasosta, sukupuolesta tai varallisuudesta aiheutuvat erot olisivat voineet menettää Kristuksessa merkitystään. Tämä jakaantuminen eri ryhmiin ei johtunut siitä, että osa seurakunnan jäsenistä olisi joutunut harhan valtaan ja olisivat perustaneet seurakunnan yhteyden ulkopuolelle vetäytyneen eriseurun tai lahkoon. Kysymys oli eripuraisuudesta.

Yksi seurakunta

Kristuksen kirkossa eli maailmanlaajuisessa kristillisessä seurakunnassa ei ole lahkota – harhaoppeihin perustuvat lahkot eivät kuulu siihen, vaikka ne olisivatkin seurakunnan sisällä syntyneet. Kristillisen seurakunnan sisällä on kyllä paljon eripuraisuutta. Eripuraisuus on kuin särö, lahko taas pala, joka on reväisty pois. Voimme kaikista sosiaalisista syistä syntyneistä jännitteistä, ristiriidoista, ja jakautumista huolimatta tunnustaa uskovamme yhteen seurakuntaan. Eroavuuksienkin vallitessakin on olemassa yksi kaste, yksi Herra, yksi usko, ja yksi Jumala, joka yhdistää Kristuksen ruumiin.

Kristillinen ratkaisumalli (2–6)

Seurakunta valitsi seitsemän miestä, jotka nimistä päätellen olivat kaikki kreikkaa puhuvia hellenistejä, joukossa jopa yksi juutalaisuuteen kääntynyt kreikkalainen. Seurakunta osoitti voimansa siinä, että se valitsi avustustoimintaa hoitamaan juuri kreikkaa puhuvia, joiden joukosta nurina oli noussut. He eivät saaneet tehtäväkseen avustustoimintaa ainoastaan hellenistien, vaan myös heprealaisten parissa. Tämä on kristinuskon hengen mukaista. Seurakunta voittaa ennakkoluulot siten, että se antaa kunnian ja velvollisuuden palvella niille, jotka kokevat, että heitä on laiminlyöty. Meidän tapamme hoitaa seurakunnan sisäisiä ristiriitoja on usein kovin kaukana alkuseurakunnan menetelmästä. Perusteltu ja koettu arvostelu kohdattiin ja käsiteltiin rakentavasti.

Kasvu vaatii uudistuvaa organisoimista

Jaksomme kuvaa seurakuntaa orgaanina, elimistönä, joka joutuu organisoimaan, järjestämään itseään, ja päättyy organisaatioon, järjestysmuotoon. Kasvava alkuseurakunta ei ollut vielä lopullisesti järjestäytynyt organisaatio, vaan suuri orgaani, elimistö.

Pyhän Hengen lahjat asetettava paikalleen (3)

Sekä heprealaiset että hellenistit olivat kuuliaisimpia Herralle ja sidoksissa häneen. Pyhä Henki oli seurakunnassa ja siksi apostolit saattoivat sanoa: *"Valitkaa siis, veljet, keskuudestanne seitsemän hyvämaineista miestä, jotka ovat Hengen ja viisauden täyttämiä."* (3)

Jos on olemassa elävä organismi, elimistö, organisoimalla se pääsee toteuttamaan elämänsä päämäärää. Toisaalta ilman Pyhän Hengen synnyttämää elämää mitkään organisaation muutokset eivät kykene elämään synnyttämään eivätkä sitä lisäämään. Seurakunnassa oli jo olemassa miehiä, joille Herra oli antanut lahjoja. Toisilla oli Sanan palveluksen lahjat ja toisilla pöytäpalveluksen. Ongelma oli siinä, että näitä lahjoja ei oltu vielä löydetty ja asianomaisia henkilöitä asetettu armolahjojaan vastaviin tehtäviin. Järjestys ei ollut kunnossa, vaikka elimistön tarvittavat jäsenet olivatkin jo seurakunnassa.

Yhteys ei toteutunut oikein (1)

Nurina itse asiassa ilmaisi sen, että erilaiset armolahjat omaavat uskovat tajusivat keskinäisen yhteytensä olemassaolon, keskinäisen riippuvuutensa ja vastuullisuutensa. Mutta he tunsivat, että yhteys ei päässyt oikealla tavalla toteutumaan. Itsessään täydellinen elimistö ei päässyt toimimaan kunnolla järjestyksen ja organisaation puutteen vuoksi. Seurakuntaruumiin eri jäsenet olivat kukin osaltaan terveitä, mutta niiden keskinäinen yhteistoiminta ei toteutunut. Kyse ei siis ollut elimellisestä sairaudesta vaan toiminnallisesta häiriöstä.

Järjestys suoja pimeyden hyökkäyksiltä

Meidän on aina tiedostettava, että sielunvihollinen ottaa aseikseen uskovien välisen suhteiden toimintahäiriöitä tuhotakseen niiden kautta seurakuntaa. Pyhän Hengen voimassa oikealla organisoimalla voidaan nämäkin hyökkäykset itse elämää vastaan torjua. Sikäli kuin tunnemme elimistön voimme myös organisoida ja järjestää sitä. Jos taas unohdamme elimistön, parhaimmistakin organisaatioistamme tulee vain kuoleman kulisseeja.

Uudelleenorganisointi kriiseissä

Organisaation tarve lisääntyy elämän ja elimistön kasvaessa, mutta järjestyksen luominen tai muuttaminen tapahtuu yleensä aina vaikeuksiin törmäämisen seurauksena ja siis eräänlaisessa kriisissä. Järjestäytyminen merkitsee elinten ja niiden tehtävien löytämistä ja keskinäisessä yhteistyössä tapahtuvaa käyttöönottoa.

Sanan- ja pöytäpalvelijat (2)

Jaksomme puhuu kahden tyyppisestä palvelustoimesta seurakunnassa. Oli sananpalvelijoita ja pöytäpalvelijoita. Molempien tehtävästä alkukieli käyttää ilmaisua, josta suomeen tulee sana diakonia. Eivät vain valitut seitsemän, vaan myös apostolit olivat palvelijoita.

Sananpalvelijoihin sisältyvät Paavalin mukaan apostolit, profeetat, evankelistat ja paimenet. Palvelustyyppien rajoja ei tosin jyrkästi erotettu toistaan. Diakoni Filippoksesta tuli myöhemmin evankelista Filippos ja lopulta paimen Filippos Kesarean seurakuntaan. Samalla miehellä oli siis armolahja moneen erilaiseen tehtävään. Jumala johdatti häntä käyttämään niitä kulloisenkin tarpeen mukaan. Monella armolahjalla varustettujen kiusauksena voi olla yrittää tehdä liian monella rintamalla työtä yhtä aikaa. Filippoksen tie antaa vihjeen siitä, että kannattaa keskittyä yhteen tehtävään kerrallaan ja siirtyä sitten seuraaviin seurakunnan kasvun edellyttämien tarpeiden mukaan.

Apostolien tehtävä oli julistaa lopullinen, ehdoton ja muuttumaton Jumalan sana, joka on meillä nyt talletettuna Uudessa testamentissa. Profeetan tehtävä taas on soveltaa tätä sanaa muuttuvan ajan muuttuviin olosuhteisiin ja tilanteisiin. Evankelistan tehtävä on voittaa yksityisiä ihmisiä sisälle Jumalan valtakuntaan, ja paimenen opettaa, kouluttaa ja varustaa uskovia niin, että he pääsevät kasvamaan.

Sana luo tarpeen pöytäpalveluun

Pöytäpalvelun tarve nousi sananpalvelijoiden työn seurauksena: Evankeliumi on sanoma Jumalan rakkaudesta Jeesuksessa Kristuksessa. On itsestään selvää, että sen vastaanottaneissa syntyy myös rakkaus lähimmäisiä kohtaan, joka ilmenee sekä todistamisena Kristuksen rakkaudesta että käytännöllisen rakkauden osoittamisena.

Sanan julistus synnytti uudet elämän olosuhteet. Aina kun uskovien määrä kasvaa, lisääntyvät väistämättä myös tarpeet. Kaikissa kasvuvaiheissa tarvitaan uusia järjestelyjä, uutta huolenpitoa ja uusia ajatuksia. Uudet olot vaativat asioista huolehtimista, joka tapahtuu johdonmukaisena julistetulle Sanalle. Sanan julistus luo nämä tarpeet. Siksi pöytäpalvelijoiden eli diakonien tehtävät eivät ole vähempiarvoisia kuin sananpalvelijoiden. Ne täydentävät julistusta.

Tehtävien jaon eräs tärkeä puoli on siinä, että Jumalan tahto ei ole se, että jotkut seurakunnan jäsenet joutuvat tekemään kohtuuttomasti työtä. Herra haluaa, että saamme tehdä työtä levosta käsin ja sillä tavalla, mihin Hän antaa voiman ja varustuksen.

Työn- ja vastuunjako

Järjestäminen tapahtui ensinnäkin niin, että apostolit vapautettiin keskittymään vain omaan palvelukseensa: sananjulistukseen ja rukoukseen. Se ei tarkoita, että heidän

tehtävänsä olisi ollut jotenkin korkeampi tai pyhempi kuin diakonien. Seurakunnan kaikki tehtävät ovat korkeita ja pyhiä. "Ei ole oikein, että lyömme laimin Jumalan sanan", ei tehdäksemme alempiarvoista, vaan pyhää tointa, jos se korkea ja pyhä esittää Jumalalta saadun erityistehtävän toteuttamisen.

Pätevyysvaatimukset (3)

Apostolit määrittivät diakonien laatuvaatimukset ja asettivat heidät virkaansa, mutta valinnan suorittivat kokoontuneen seurakunnan jäsenet. Valintamenettelyä ei kerrota, ratkaisevaa oli, että Pyhän Hengen jatkuva toiminta pääsi sen kautta toteutumaan. Valittujen tuli täyttää seuraavat neljä vaatimusta. Huomattakoon ne eivät olleet sananjulistajan vaan diakonin pätevyysvaatimukset:

"Valitkaa siis keskuudestanne seitsemän..." Seurakunnan palvelijan tulee olla opetuslapsi eli uskova ihminen.

"...hyvämaineista miestä..." Sana hyvämaineinen tulee alkukielen kantasana "todistus". Heidän tuli siis olla sellaisia Herran todistajia, että heidän maineensa oli muodostunut heidän todistamisensa pohjalta hyväksi. Meidän on suostuttava siihen, että myös maailman ihmiset tunnustavat Herran työssä olevat hyväksi ihmisiksi.

"...jotka ovat Hengen täyttämiä." Hengellä täytetyllä kristityllä on voima toteuttaa Jumalan päämäärää elämässään. Hengellä täytettynä oleminen on jokaisen uskovan normaalityyppi, eikä suinkaan jotain, joka kuuluu vain harvoille ja valituille. Uskova, joka ei ole Hengen täyttämä, on hengellisesti sairas ja vailla vitalisuutta. Hengellä täytettynä oleminen ei merkitse sitä, että menettäisimme kiinnostuksen tämän ajan asioihin kuten kotiin ja työhön. Hengellä täytetty tarttuu kaikkeen ajalliseen kädellä, joka on Kristuksen käsi, toimittaa kaiken sydämellä, jota hallitsee Kristus. Seurakuntaviroissa tulee toimia vain ihmisten, jotka ovat täynnä uskoa, antaumusta ja kristillistä elämää.

"...jotka ovat viisauden täyttämiä." Viisaus ei merkitse tässä yhteydessä ainoastaan kykyä käyttää tietoaan oikein ja asettaa asiat tärkeysjärjestykseen. Viisas pyrkii parhaisiin päämääriin myös parhailla keinoilla. Viisailla on Pyhän Hengen pyhittämää tervettä järkeä, todellisuuden tajua ja hienotunteisuutta.

Tehtäviin asettaminen

Kun seurakunnan keskeltä oli löydetty ja valittu laatuvaatimukset täyttävät diakonit, heidät asetettiin julkisesti tehtäviinsä. Apostolit panivat kätensä valittujen pään päälle ja rukoilivat heidän puolestaan. Sillä apostolit tunnustivat diakonien Jumalalta saamat armolahjat ja rukoilivat heille siunausta Herralta. Tehtävään asettaminen merkitsi molemminpuolista riippuvuutta. Samalla siihen sisältyi viesti, että seurakunnassa tarvitaan kaikkien jäsenten armolahjojen käyttämisen lisäksi myös julkisesti tunnustettuja viranhaltijoita.

Organisoinnin vaikutus (7)

Kun seurakunnan järjestys saatiin kuntoon, sen monimuotoinen toiminta pääsi vapaasti vaikuttamaan yhteisen tavoitteen saavuttamiseksi. Tehtiin yhtä Herran työtä. Koko seurakunta oli uskollinen tehtävälleen, palvelulle. Se työskenteli voimakkaana ilman sisäisiä ristiriitoja. Sen mukaiset olivat myös työn tulokset: *"Jumalan sana levisi leviämistään. Opetuslasten määrä kasvoi Jerusalemissa"* – vihamielisessä ym-

päristössä – *"nopeasti, myös suuri joukko pappeja tuli uskolle kuuliaisiksi."* (7) Ei ole samantekevää, millainen on Pyhän Hengen hallitseman seurakunnan järjestys ja millaisia sen palvelustyössä toimivat.

Pappien uskoon tulo

Luukkaan maininta siitä, että tässä vaiheessa myös suuri joukko pappeja tuli uskoon, on mielenkiintoinen. Israelissa oli noihin aikoihin noin 20 000 pappia, jotka suorittivat palvelusta temppelissä. He näin ollen tunsivat myös Vanhaa testamenttia paremmin kuin tavallinen kansa. Inhimillisesti olisi odottanut, että he olisivat olleet ensimmäisiä ottamaan vastaan Vanhan testamentin lupaaman Messiaan. Mutta tosiasiassa he olivat viimeisten joukossa. Uskonnollisen ylpeyden vallasta uskon kuuliaisuuteen taipuminen ei ollut helppoa silloin niin kuin ei tänäänkään.

Heidän uskoon tulostaan käytetään ilmaisua "uskon kuuliaisuus". Usko itsessään hän on kaikenlaisen tekemisen vastakohta, niin kuin Paavali Roomalaiskirjeen 4. luvun jakeessa 4 ja 5: *"Työtä tekeväälle ei lueta palkkaa armosta vaan ansiosta. Sille taas, joka ei töitä tee vaan uskoo häneen, joka vanhurskauttaa jumalattoman, luetaan hänen uskonsa vanhurskaudeksi."*

Usko ei ole meissä oleva ominaisuus tai jonkinlainen teko, jonka perusteella meidät jumalattomat luetaan vanhurskaiksi eli Jumalalle kelpaaviksi. Usko on luottamista toisen tekoon eli turvautumista siihen, että minun jumalattomuuteni Jeesus otti kantakseen ristin puulle ja osti minut vapaaksi kirouksesta, joka minulle olisi kuulunut. Usko on jäämistä Jeesuksen lunastusteen varaan. Usko on siis minun ja Jeesuksen välinen luottamussuhde, jossa pelastuksen antaja on yksin Jeesus. Tämän luottamuksen Jeesus synnyttää minussa tulemalla luokseni sanassaan. Hän pyytää saada luovuttaa koko vanhurskautensa ja pyhyytensä minun ikuisiksi omaisuudekseni. Mutta juuri tässä tulee vastaan kysymys kuuliaisuudesta. Mitä uskon kuuliaisuus siis tarkoittaa. Ensinnäkin sitä, että kuulen Jeesuksen sanat, joissa hän lupaa minulle jumalattomalle iankaikkisen elämän lahjaa. Edelleen kuuliaisuus merkitsee sitä, että nostan käteni antautumisen merkiksi eli tunnustan olevani se jumalaton, jonka puolesta Jeesuksen oli pakko kuolla, jotta minä voisin pelastua. Usko sisältää siis kuuliaisuuden Herran kutsulle taipua parannukseen ja tunnustamaan syntini. Pelastuksen lahjan saaneen ihmisen usko johtaa sitten elämän vaellukseen, jossa hän kuulee Herran äänen ja haluaa sitä seurata, koska se on häntä suunnattomalla rakkautella rakastavan Vapahtajan ääni.

Tällaiseen uskon kuuliaisuuteen pappienkin oli taiputtava. Heidän oli hylättävä luottamus omaan uskonnolliseen toimeliaisuuteensa ja jäätävä yksin Herran armon varaan. Mutta juuri tähän heidät sai taipumaan, kun he näkivät se yltäkylläisen elämän pursuamisen, joka uudelleen organisoituneessa seurakunnassa vallitsi. Seurakunnan elämä muodosti kaikupohjan apostoliselle sanan julistukselle. Siksi Jumalan sana pääsi leviämään laajalle.

Uskon kuuliaisuuden syntyminen Yoshiharu Hashimoton sydämessä

Aloin käydä kirkossa vuoden 1989 tienoilla. Vaimoni oli synnyttänyt kolmannen lapsemme ja oli äitiyslomalla. Huolimatta siitä, että lapsemme olivat kasvuvaiheessa, jossa he tarvitsivat molempia vanhempia, minun vapaapäiväni ei osunut sunnuntaihin. Siksi vaimoni lähti jumalanpalvelukseen yksin mukanaan kolme lastamme. Kolmesta lapsesta huolehtien saarnan kuunteleminen ei ollut helppoa, mutta hän janoi saada kuulla sanaa. Kun hän kuuli, että

torstai-iltaisain pidettäisiin raamattupiiri, hän alkoi osallistua siihenkin äitiyslomansa aikana. Lopulta minäkin lähdin mukaan ja astuin sisään kirkon ovesta ensi kertaa tarkoitukseni huolehtia lapsista opiskelun aikana. Osin siihen vaikutti uteliaisuus, kun sitä piti suomalaisen lähetti.

Kaikki ottivat meidät lämpimästi vastaan. He huolehtivat myös hyvin lapsistamme, jotka tekivät kaikenlaisia kepposia. Lähettien ja seurakuntalaisten ystävällisyys ja valoisuus tekivät minuun syvän vaikutuksen. Koin oloni todella mukavaksi ja niin aloin osallistua raamattupiiriin joka viikko.

Opiskelun myötä opin, että Jeesus Kristus on Jumala. Ennen kirkkoon tulemistani olin ajatellut hänestä vain poikkeuksellisen ihmisenä. Askel askeleelta opin uusia asioita kuten sen, että kaikki ihmiset ovat Jumalan edessä syntisiä. Tunnustamalla syntinsä, tekemällä parannuksen ja ottamalla vastaan kasteen synnit saa anteeksi, pääsee taivaaseen ja saa osakseen iankaikkisen elämän. Tajusin, miten valtavan hienosta asiasta oli kysymys. Mutta siihen oli syy: Jeesus otti sijaiseni kantaakseen syntimme rangaistuksen ristin kuolemallaan. Hän nousi kolmantena päivänä kuolleista ja voitti ylösnousemuksellaan kuoleman vallan.

”En minä ole tullut kutsumaan parannukseen vanhurskaita vaan syntisiä.” (Luuk. 5:32)

Ennen Jeesuksen kohtaamista en koskaan ollut ajatellut olevani syntinen ihminen. Raamatua lukiessa tajusin, kuinka likainen sydämeni oli. Miten se olikaan täynnä kovaa ylpeyttä, ahneutta ja himoja. Kaikki se, minkä Raamattu osoitti synniksi, löytyi minusta. Miten suuri armo ja kiitoksen syy on se, että Jumala rakastaa mininkin laistani.

”Sinä olet silmissäni kallis ja arvokas ja minä rakastan sinua.” (Jes. 43:4) Jumala rakastaa minua pitää minua suuressa arvossa, vaikka itsessäni olen aivan mitätön ja arvoton. Miten kiitollinen saankaan siitä olla.

Joka kerta tuon Jumalan sanan kuullessani sydäntäni puristaa ajatellessani niitä yli 30 000 ihmistä, jotka tässä maassa tekevät itsemurhan. Jospa he vain saisivat tuntea Jeesuksen, niin ei tarvitsisi noin suuren määrän elämiä joutua hukkaan. Koen, miten suuri kiire on saada evankeliumin sana ihmisten kuultavaksi. En kykene palelevan puhelimen kaltaiseen käytännölliseen työhön, mutta päivittäin haluan rukoilla kaikkien ihmisten pelastumista.

”Jumala tahtoo, että kaikki ihmiset pelastuisivat ja tulisivat tuntemaan totuuden.” (1. Tim. 2:4)

Entä me?

Oletko Sinä jo kuullut Herran Jeesuksen kutsun? Kysymys ei ole mistään ihmeellisestä kokemuksesta. Herran kutsu tulee usein seurakunnan pastorin saarnassa tai lukemassasi Raamatun sanassa. Herra odottaa, että sinä taivutat sydämesi uskon kuuliaisuuteen, tunnustat syntisi ja käännyt Jeesuksen Kristuksen puoleen ja huudat häntä avuksesi. ”Jokainen, joka huutaa avukseen Herran nimeä, pelastuu.” Saat kaikki syntisi anteeksi ja uuden sydämen, joka haluaa kuulla Sinua rakastavan Vahtajan ääntä.

Jos sinä olet jo Herran oma, sinulla on myös joko luonnollisia lahjoja tai myöhemmin annettuja armolahjoja, joita Herra haluaa sinun käyttävän seurakunnan rakennukseksi ja uskosta osattomien pelastukseksi. Ota selvää lahjoistasi ja pane ne roh-

keasti käyttöön. Siinäkin kysytään uskon kuuliaisuutta. Rohkaise samalla myös toisia uskovia käyttämään omia lahjojaan Herran nimen kunniaksi.

Seurakuntana saamme myöskin kysyä toistuvasti, pääseekö nykyisessä järjestyksessämme ja organisaatiossamme Jumalan antamat palvelustehtävät toimimaan parhaalla mahdollisella tavalla? Joutuvatko jotkut jäsenet kantamaan kohtuutonta taakkaa toisten lahjojen jäädessä vajaakäytölle? Herra tarvitsee jokaista meistä oman nimensä kirkastamiseksi. Sinä olet Jumalalle rakas myös erilaisissa palvelustehtävissäsi.